

af 3 pCt., og naar man altsaa, saaledes som det erede Mindretal har foreslaaet, vil sætte Lølden endnu $\frac{1}{2}$ Dre ned, vil det blive en Afgang af mellem 4 og 5 pCt. i den aarlige Indtægt. Det kan jo være muligt, at Fabrikkerne kunne taale det, dog neppe paa den Maade, som de nu drives; der maatte uden Tvivl foregaa væsentlige Forandringer i Driften, hvis de skulle kunne bestaa med en saa betydelig Afgang i deres Indtægter, som deraf vilde resultere. Men det forekommer mig dog, at det er saa store Interesser, der her er Tale om, at man dog ikke vel bør endog blot udsætte sig for, at disse Kapitaler for en stor Del, skulde gaa til Grunde, og at denne Industri skulde blive sat ud af Virksomhed. Derfor man har den Tro, at det i sin Tid vil kunne bringes dertil, at de ville kunne taale en saadan Nedfættelse i Lølden, bør man i alt Fald gaa langsomt til Værk; man bør ikke fratage dem denne Beskyttelse paa een Gang. Det er af den Grund, at jeg paa Udvalgets Flertals Begne paa det Bestemteste maa fraraade at følge Mindretallet, der har foreslaaet en Nedfættelse til 12 Dre, og det, uanset at det ganske vist er Tilfældet, at, naar Positionen 15—19 falder bort, saaledes som det er foreslaaet af Regjeringen, blive Raffinaderierne heldigere stillede, end det var paatænt ifjor, da Landsthinget vedtog det Forslag, som det dengang ved og. Det er en Ting, som ikke bør skjules. Vi vedtog ifjor en Løld af 12,5 og tillige en Løld for de bedre Sukkere, Sukkrene mellem Nr. 15 og 19, af 10 Dre, medens det nu af Regjeringen og af Udvalgets Flertal anbefales, at Lølden for disse bedre Sukkere bliver 9,4. Forfaauidt altsaa disse Sukkere anvendes til Raffinering, blive ueguelig Sukkerraffinaderierne stillede bedre, end det var paatænt ifjor; men det maa vel erindres, at det var med nogen Tvivl, at vi ifjor gik ind paa at gaa saa langt ned som til 12,5, og det er dernæst at bemærke, at under den Usikkerhed, der er tilstede om, hvor Meget man vil være i Stand til at anvende af disse dyre Sukkere til Raffinering, i hvor høj Grad man vil være i Stand til at drage Nytte af denne Afgang til at fortolde dem noget lavere, og under den Usikkerhed, der er tilstede, om man dog ikke er naaet til og under mange Konjunkturer vil være naaet til maaste endog saa næsten udelukkende at benytte sig af Sukkere af en ringere Kvalitet, er det overordentlig vanskeligt at beregne, hvor megen Afgang Raffinaderierne af denne Grund maa kunne taale i deres Beskyttelse. I alt Fald tror jeg, at man dog ikke let vil kunne komme til at gaa saa dybt ned, som foreslaaet af det erede Mindretal, og jeg skal altsaa med disse Bemærkninger anbefale Udvalgets Flertals Forslag.

Adler: Jeg maa tillade mig et Par Ord

overfor den sidste erede Tale. Et sidste Argument, at man ikke bør opstille Løld, hvis Paalidelighed man ikke kender, har han selv belyst meget vidtløftigt og vist, at Positionen for raffineret Sukker, skjøndt det samme Løld, har en anden Betydning end tidligere. Jeg skal herved kun bemærke, at, naar man er ligesaa grundig i Behandlingen af Tallene i Tav, som man var ifjor, saa bliver Forholdet ganske det samme. Jeg anslog Forskjellen for Raffinaderierne ikke at være 0,5 Dre, men 0,3 Dre. Hvad det angaar, at Benyttelsen af de bedste Sukkere hovedsagelig skulde være varierende efter Konjunkturerne, da har man jo mange Undersøgelser af Raffinadørerne. Den naturlige Grund til, at Forbruget deraf stiger, er, at Raffinadørerne bruge mere af de bedste Sukkere, fordi de give mere rent Sukker. Efter Udregninger af Kilder, hvis Interesser ere inod mine Forslag, giver Nr. 15—18 89 pCt. Melis, 3 pCt. Sirup og 4 pCt. Farin, Nr. 10—14 kun 84 pCt. Melis foruden Biproducter og Nr. 7—9 70 pCt. foruden Biproducter. Det er en ligefrem Udregning af disse Farvers Afbytte, som man meget nøie har gransket i lang Tid. Det erede Medlem mente, at de tekniske Vanskeligheder væsentligt have bidraget til Afskaffelse af Sukkertolden i England. Jeg har vel hørt det, ogsaa af det erede Medlem, og jeg kan finde det meget forklarligt. Jeg har imidlertid, da jeg i denne Tid har søgt at erfare saa Meget, jeg kunde, om disse Forhold, nylig læst den engelske Finantsministers Tale, der findes i Times en af Dagene mellem den 17de og 24de April 1874, og der fremføres ikke den anførte Grund. Finantsministeren nævner kun som Grund, at man skal tage en stor Position, at man skal tage en Artikel, der bruges meget af de lavere Klasser, for at tage Noget, der vil give en rask Vættelse. Den tekniske Grund har der været tale om af Mange, men ikke af Finantsministeren. Der er et Argument, jeg har fremhævet, hvorom det eredes Ordsvær mente, man ikke kunde bruge det saaledes, som jeg har brugt det. Man skulde ikke kunne sige, at Staten lider et Tab ved ikke at vedtage mit Forslag. Jeg forstaar imidlertid som Tab ikke blot Tab af Penge, man har, men ogsaa Opgivelse af en Fortjeneste, man kunde skaffe sig. Det vilde være en mærkværdig Fortolkning af Ordene at sige, at Fortæstelsen af et Forslag ikke bringer Tab, naar Vedtagelsen deraf bringer en Indtægt af 80,000 Kr. Det vil da kun være en stilistisk Diskussion. Jeg skal yderligere gjøre opmærksom paa, at de 40,000 Kr. extra, som jeg mente, at Raffinadørerne fik, fremkom ved at tage moderatere Tab end dem, den erede Ordsvær gif ud fra. Jeg gif ud fra, at der blev folgt 12,500,000 Pund; men selges der 15 Millioner, saa stige de 40,000 Kr. med $\frac{1}{5}$ til 48,000 Kr. Den erede Ordsvær mente, at det Intet havde at betyde, at Importen er steget saa overordentlig. I denne Henseende